

OSLO TINGRETT

DOM

Avsagt: 03.07.2019 i Oslo tingrett,
Saksnr.: 19-025824TVI-OTIR/01
Dommer: Tingrettsdommer Hanne Sofie Bjelland
Saken gjelder: Prøving av avgjørelse fra Klagenemnda for industrielle rettigheter

Aiwa Co., LTD.

Advokatfullmektig Lars Henrik Stoud
Platou

mot

Staten v/ Klagenemnda for industrielle
rettigheter
Aiwa Corporation

Advokat Ingvill Matre Meinich
Advokatfullmektig Even Flom-
Grundstrøm

DOM

Saken gjelder gyldigheten av Klagenemnda for industrielle rettigheters to vedtak vedrørende sletting av ordmerket og det kombinerte merket AIWA, jf. varemerkeloven §37 jf. §40. Sakens kjerne er om merkene har vært i bruk i perioden 24. august 2012 – 24. august 2017.

Framstilling av saken

Aiwa CO., LTD, fikk 24. september 1992 internasjonal varemerkeregistrering for det kombinerte varemerke AIWA med prioritet fra 5. juni 1991. Registreringen dekker hele vareklassene i klasse 09, 11, 14, 15, 16 og 28 og har registreringsnummer 152511.

Nasjonal søknad for ordmerket «AIWA», for enkelte varer i klasse 09, har registreringsnummer 136023.

Registreringen ble senere overdratt til Sony Corporation, som i 2017 meldte overdragelse av registreringen til saksøker, Aiwa CO., LTD.

Den 24. august 2017 innleverte Hale Devices, Inc., i dag AIWA Corporation, krav om sletting som følge av manglende bruk. Patentstyret avgjorde at merkene (152511 og 136023) skulle slettes den 9. mars 2018. Etter klage kom klagenemnda for industrielle rettigheter (KFIR) til samme resultat som Patentstyret.

Stevning innkom 14. februar 2019, og hovedforhandling ble avholdt den 20. juni 2019.

Saksøkerens faktiske og rettslige anførsler

Bruken av AIWA merkene har ikke vært avbrutt sammenhengende i perioden 24. august 2012 – 24. august 2017, jf. varemerkeloven §37.

Terskelen for å konstatere bruk er lav, og særlig må dette gjelde de ikoniske merkene slik som AIWA.

Det er ikke solgt nye produkter påført varemerket i den aktuelle perioden, men merkene må anses brukt i aktuelle periode siden Sony gjennom lokal representasjon i Norge har påtatt seg å utføre service på produktene med AIWA merket.

Selve transaksjonen av varemerkene fra Sony til Aiwa CO., LTD i april 2017 representerer også bruk i lovens forstand. Det viser også en klar beskyttelsesverdig merkantil interesse.

Videre er det å anse som bruk i perioden at det er lagt planer for relansering og bruk i markedet. Det vises til at Aiwa CO., LTD har hatt stand på IFA messen i Berlin.

Til slutt representerer det også bruk at Aiwa Corporation vært i kontakt med Sony for å kjøpe varemerkeporteføljen.

Subsidiært gjøres det gjeldende at det foreligger rimelig grunn for at merkene ikke har vært i bruk. Slik rimelig grunn foreligger fordi saksøker har drevet utvikling og har måttet innhente produktgodkjenning etter overdragelsen av porteføljen. Selve transaksjonen utgjør også en representasjon av merkantile interesser og har krav på rettsordenens beskyttelse. Også transaksjonen og den formelle overdragelsesprosessen utgjør rimelig grunn. Til slutt utgjør det også en rimelig grunn at det er anlagt slettelssaker i en rekke jurisdiksjoner.

Saksøkerens påstand

1. Klagenemnda for industrielle rettigheter sin avgjørelse i sak VM 18/00052 av 17. desember 2018 oppheves når det gjelder den del som medfører sletting av registrering nr. 152511 i sin helhet.
2. Klagenemnda for industrielle rettigheter sin avgjørelse i sak VM 18/00051 av 17. desember 2018 oppheves når det gjelder den del som medfører sletting av registrering nr. 136023 i sin helhet.
3. Staten ved Klagenemnda for industrielle rettigheter dømmes til å erstatte Aiwa Co., Ltd. Sine sakskostnader.

Saksøktes faktiske og rettslige anførsler

Registreringen skal slettes fordi bruken av merkene, AIWA, har vært avbrutt sammenhengende i perioden 24. august 2012 til 24. august 2017, jf. varemerkeloven §37.

Terskelen for at et varemerke skal anses brukt er lav, men i dette tilfellet har ikke bruk forekommet i den aktuelle perioden.

Det er ikke godtgjort at Sony har tilbudt reparasjonstjenester under AIWA merket. Det er heller ikke dokumentert forberedelser til relansering på det norske markedet. Heller ikke salget av varemerkeporteføljen til saksøker, eller det forhold at Aiwa Corporation var i kontakt med Sony for kjøp, representerer bruk i lovens forstand.

Det bestrides også at det foreligger rimelig grunn for å unnlate bruk av merkene i perioden.

Saksøktes påstand

1. Staten v/Klagenemnda for industrielle rettigheter frifinnes
2. Aiwa Co., LTD dekker sakens kostnader.

Partshjelpers faktiske og rettslige anførsler

Registreringen skal slettes fordi bruken av merkene, AIWA, har vært avbrutt sammenhengende i perioden 24. august 2012 til 24. august 2017, jf. varemerkeloven §37.

Det er ikke godtgjort at Sony har tilbudt reparasjonstjenester under AIWA merket. Det er heller ikke dokumentert forberedelser til relansering på det norske markedet. Planer om relansering som holdes konfidensielle er uansett ikke en relevant form for bruk siden varemerket må eksponeres på en eller annen måte. Heller ikke salget av varemerkeporteføljen til saksøker, eller det forhold at Aiwa Corporation var i kontakt med Sony for kjøp, representerer bruk i lovens forstand. Når det gjelder salget av porteføljen er det heller ikke godtgjort at dette skjedde innenfor den aktuelle perioden.

Bruktsalg mellom private eller museumsutstilling av AIWA produkter representerer heller ikke bruk i lovens forstand.

Det bestrides også at det foreligger rimelig grunn for å unnlate bruk av merkene i perioden.

Partshjelpers påstand

1. Staten v/Klagenemnda for industrielle rettigheter frifinnes.
2. Aiwa Co., LTD dekker sakens kostnader for både staten og for Aiwa Corp.

Rettsens vurdering

Retten skal ta stilling til gyldigheten av Klagenemnda for industrielle rettigheters to vedtak vedrørende sletting av ordmerket og det kombinerte merket AIWA, jf. varemerkeloven §37 jf. §40.

I varemerkeloven § 37 første ledd heter det:

En registrering av et varemerke skal helt eller delvis slettes ved dom eller ved administrativ overprøving etter §§ 38 til 40 hvis merkehaveren ikke innen fem år fra den dagen da endelig avgjørelse om registrering av merket ble truffet, har tatt merket i reell bruk her i riket for de varer eller tjenester det er registrert for, eller hvis bruken har vært avbrutt i fem år i sammenheng.

Merkene må altså ha vært i reell bruk for å hindre sletting etter varemerkeloven §37. Her er spørsmålet om den reelle bruken har vært avbrutt sammenhengende i fem år fra 24. august 2012 – 24. august 2017.

Bestemmelsen bygger på varemerkedirektivet. Praksis fra EU-domstolen og European union Intellectual Property Office (EUIPO) er dermed relevant for å fastlegge brukspliktens nærmere innhold, jf. blant annet HR-2016-1993-A avsnitt 42-46. I henhold til praksis fra EU domstolen må varemerkene ha blitt brukt for å skape eller bevare en

markedsandel for de produkter eller tjenester det er snakk om for at bruken skal ha vært reell.

I henhold til avgjørelse fra EUIPO, T-143/16, premiss 23 skal vurderingen av reell bruk baseres på solide og objektive bevis, ikke sannsynligheter og antagelser.

Genuine use of a trade mark cannot be proved by means of probabilities or presumptions, but must be demonstrated by solid and objective evidence of effective and sufficient use of the trade mark on the marked concerned.

Spørsmålet retten skal ta stilling til blir dermed om ordmerket og kombinert merket, AIWA, i den aktuelle perioden ble brukt for å skape eller bevare en markedsandel for de produkter og tjenester registreringen gjelder.

Begge merkene er registrert i vareklasse 09 (diverse elektronikkprodukter). Det kombinerte merket er også registrert for andre vareklasser. Retten vil ikke gå nærmere inn på hvilke vareklasser registreringene gjelder, siden saken gjelder bruk overhode, ikke om bruken spesifikt er oppfylt for de varer og tjenester registreringen gjelder.

I praksis er terskelen relativt lav for å konstatere reell bruk. Når det gjelder hvilke krav som nærmere stilles heter det i Stenvik/Lassen s. 2007 flg. at et minstekrav formodentlig må være at det rent faktisk har foreligget et tilbud om levering av varer eller tjenester, som har vært identifisert gjennom bruken av varemerket, eller at slikt tilbud iallfall har vært umiddelbart forestående. Videre heter det *«dertil må bruken ha hatt en slik karakter at det med rimelighet kan antas at brukeren har hatt alvorlige intensjoner om å skape eller opprettholde et marked for produktene»*.

Det er verken anført at tidligere eier av merkene, Sony Corporation («Sony»), nåværende eier, Aiwa CO., LTD, eller andre etter samtykke fra disse, har solgt eller tilbudt varer for salg med AIWA-merket i perioden 24. august 2012 – 24. august 2017. Aiwa CO., LTD har imidlertid gjort gjeldende at merket har vært i reell bruk siden Sony har levert reparasjonstjenester på produktene i den aktuelle perioden gjennom selskapet EEF Europarts i Oslo som er autorisert reparatør for produkter med AIWA-merket. Det er vist til en utskrift fra en arkivert nettside som leder til selskapet Siggerud Pro Service AS i Norge som ble avviklet i 2011. Saksøker har opplyst at nettsiden i dag fører til selskapet EEF Europarts i Oslo. Det er ikke fremlagt dokumentasjon for dette, og retten kan dermed ikke legge disse opplysningene til grunn. Retten legger i denne forbindelse heller ikke vekt på erklæringen fra Tomonori Okuwaki i Sony, datert 17. oktober 2017, som bekrefter at Sony har tilbudt servicetjenester på produktene med AIWA-merket inntil datoen for erklæringen. Det fremgår ikke at service er tilbudt på det norske markedet og dessuten må det antas enkelt å dokumentere at slik service faktisk har funnet sted, noe saksøker ikke har gjort.

Aiwa CO., LTD har videre anført at de har åpenbare merkantile interesser knyttet til merkene, og at de har gjennomført forberedelser til lansering på det norske markedet både før og etter oppkjøpet av AIWA-porteføljen. Det er opplyst at kjøpet skjedde i 2017, og at det ble formalisert 2018. Det er uklart om salget skjedde i februar 2017 slik det fremgår av erklæringen fra Tomonori Okuwaki eller om det fant sted i oktober 2017 slik det er opplyst under hovedforhandlingen. Dette er imidlertid ikke avgjørende da salget i seg selv ikke oppfyller lovens krav om reell bruk av merkene. For å underbygge at forberedelser fant sted i perioden saken gjelder har saksøker vist til deltakelse på IFA-messen i august/september 2018. Messen fant sted over et år etter utløpet av perioden, men saksøker har anført at deltakelse på messen med utstilte produkter viser at det har vært forberedelse i lang tid, da også før 24. august 2017. Retten er ikke enig i at deltakelse på messen i 2018 dokumenterer noen form for bruk av merkene i aktuelle periode. Ren bedriftsintern planlegging uten noen form for ekstern eksponering av merkene kan uansett ikke oppfylle kravet til reell bruk. Det vises her til EU-domstolens dom i sak C-40/01, avsnitt 37.

Heller ikke salg av brukte AIWA-produkter på FINN.no eller museumsutstilling av et stereoanlegg fra 1977 oppfyller lovens krav til reell bruk. Når det gjelder bruktsalg er det ikke gjort gjeldende at dette foregår som næringsvirksomhet i regi av, eller etter samtykke fra, innehaver av merkene. Det er kun slik varemerkebruk som er relevant ved vurderingen av om merkene har vært i reell bruk. Uansett er annonsene fra 2018 som er etter den aktuelle perioden denne saken gjelder. Saksøker har videre vist til at bruktværdien produktene i dag har underbygger merkenes posisjon i markedet. Retten kan ikke se at dette er relevant for om merkene har vært i reell bruk i den aktuelle perioden. Det samme gjelder en museumsutstilling.

Saksøker har til slutt gjort gjeldende at deres kjøp av AIWA-porteføljen viser klar merkantil interesse knyttet til merkene og at kjøpet og de forutgående forhandlingene tilsier reell merkebruk. Til dette vil retten for det første bemerke at det ikke er anført at selve kjøpet fant sted i den aktuelle perioden. Når det gjelder forhandlingene er det mulig at disse fant sted i perioden, men det er uansett ikke i denne forbindelse dokumentert bruk av merkene i markedet og lovens krav om reell bruk er dermed ikke oppfylt. Det vises til nevnte avgjørelse fra EU-domstolen C-40/01 der det konstateres at intern bruk ikke oppfyller kravet til reell bruk.

Retten har etter dette kommet til at AIWA-merkene ikke har vært i reell bruk i perioden 24. august 2012 til 24. august 2017.

Selv om reell bruk ikke har funnet sted skal registreringen likevel ikke slettes dersom det var rimelig grunn for unnlåtelsen eller avbrytelsen. Spørsmålet i det følgende blir dermed om Sony og senere Aiwa CO LTD hadde rimelig grunn for unnlåtelsen/avbrytelsen.

Terskelen for at det skal foreligge rimelig grunn for unnlåtelsen/avbrytelsen er høy. Det vises blant annet til RG 2008 s. 961:

Lagmannsretten legger til grunn at terskelen for å oppfylle bruksplikten ikke er høy, jf. Stuevold Lassen og Stenvik, annen utgave – revidert versjon, stensilserie nr. 163 side 176, hvor det fremgår at rent symbolsk bruk ikke er tilstrekkelig, men at det ikke er noe krav om at aktiviteten må ha ligget på et gjennomsnittsnivå for bransjen. Det avgjørende er om bruken har vært i samsvar med varemerkebrukens hovedformål, som er å skape eller bevare en avsetningsmulighet for de varene som er omfattet av registreringen. Det samme fremgår av den ovenfor omtalte MINIMAX-dommen. Terskelen for å fastslå at det foreligger «rimelig grunn» for unnlåtelsen av å bruke varemerket må da etter lagmannsrettens syn være tilsvarende høyere. At det må forholde seg slik, viser de eksempler på «rimelig grunn» som er nevnt i forarbeidene til den danske varemerkeloven. Det gjelder forhold som rammer hele bransjen, som importforbud og krigshandlinger, samt manglende myndighetsgodkjennelse av et produkt eller produksjonsstans på grunn av brann.

Aiwa CO LTD har anført at det var rimelig grunn for unnlåtelsen for det første på grunn av selve overdragelsen av AIWA-porteføljen og at saksøker har foretatt produktutvikling og måttet innhente produktgodkjenning. For det andre at transaksjonen og den formelle overdragelsesprosessen i seg selv utgjør en rimelig grunn for unnlåtelsen, og for det tredje at Aiwa Corporation har anlagt en rekke slettelsessaker i flere jurisdiksjoner og at det dermed er unaturlig for saksøker å bruke mye tid og ressurser på ny goodwill.

Etter rettens syn, er ikke noen av de anførte årsakene rimelig grunn for unnlåtelsen. Det er ikke opplyst hvor lang tid overdragelsesprosessen har tatt, men i årene fra 24. august 2012 og frem til overdragelsesprosessen er det ikke anført noen rimelig grunn for unnlåtelsen. Retten kan heller ikke se at selve overdragelsen og produktutviklingsfasen utgjør en rimelig grunn. Terskelen for å konstatere reell bruk er lav, og det skal dermed lite til for å oppfylle lovens brukskrav. Dette ville være enkelt også i overdragelses- og produktutviklingsfasen selv om det rent forretningsmessig skulle være hensiktsmessig å avvente. Når det gjelder slettelsessakene og den usikkerhet dette medfører med tanke på eierskapet til merkene bemerker retten at dette er forhold som har oppstått etter 24. august 2017 og av den grunn ikke relevant i vurderingen.

Konklusjonen er at det ikke foreligger rimelig grunn for unnlåtelsen og at staten frifinnes.

Sakskostnader

Staten har fått medhold fullt ut. I henhold til tvisteloven §20-2 annet ledd har staten og partshjelper krav på dekning for sine rimelige og nødvendige sakskostnader fra Aiwa CO., LTD med mindre det foreligger tungtveiende grunner for lemping jf. bestemmelsens tredje ledd. Retten kan ikke se at det foreligger slike tungtveiende grunner.

Staten har fremlagt en kostnadsoppgave på 79 750 kroner. Den totale tidsbruken er 55 timer med en timepris på 1 450 kroner. Justert for riktig antall timer til bruk i hovedforhandling fra 6 til 4,5 timer, finner retten dette rimelig og nødvendig for en forsvarlig behandling av saken. Totalt utgjør da dette 77 575 kroner.

Partshjelper har fremlagt en kostnadsoppgave på 202 462,48 kroner og saksøker har fremmet innsigelse hva gjelder beløpets størrelse. Den totale tidsbruken er 82,5 timer med en gjennomsnittlig timepris på 2 454 kroner. Partshjelper har trukket ut 39,5 timer som relaterer seg til behandling av anke over tingrettens kjennelse om parthjelp. Det er ikke opplyst i hvilken fase disse timene skal trekkes fra, men det antas at dette skal trekkes fra i timene som er oppført for saksforberedelse frem til hovedforhandlingen. Det har dermed medgått 67 timer i denne fasen tilknyttet denne saken. Til sammenligning har staten her brukt 42 timer. Partshjelper har dermed brukt 25 timer mer enn saksøkte i denne fasen. Generelt kan det ikke utelukkes at partshjelper med god grunn bruker flere timer enn parten selv. Om timebruk og timepris står i et rimelig forhold til saken beror også for partshjelpers del på en konkret vurdering i den enkelte sak. Her står saken i det vesentlige i samme stilling både faktisk og rettslig som den gjorde ved forvaltningsbehandlingen. I tillegg bemerkes at det i liten grad er dokumentert noe fra de dokumentene partshjelper fremla under saksforberedelsen. Når det gjelder tiden for gjennomføring av hovedforhandling er dette 4,5 timer, ikke 7 timer. Videre finner ikke retten det begrunnet å oppføre 10,5 timer i reise og kopiering. Det møtte ikke partsrepresentant, og advokatfullmektig Flom-Grundstrøm har kontor i Oslo sentrum. Tidsbruk til kopiering må anses beskjedent og begrenset til tre eksemplarer av juridisk utdrag på 67 sider. Retten nedsetter etter dette totalt antall timer skjønnsmessig fra 82,5 til 50 timer. Totalt utgjør dette 122 700 kroner.

Aiwa CO LTD dømmes etter dette til å betale 77 575 kroner til staten, og 122 700 kroner til Aiwa Corporation, til dekning av sakskostnader.

DOMSSLUTNING

1. Staten frifinnes.
2. Aiwa CO LTD dømmes til innen to uker fra dommens forkynnelse å betale 77 575 til staten til dekning av påførte sakskostnader.
3. Aiwa CO LTD dømmes til innen to uker fra dommens forkynnelse å betale 122 700 kroner til Aiwa Corporation.

Retten hevet

Hanne Sofie Bjelland
tingrettsdommer

Veiledning om anke i sivile saker vedlegges.

Veiledning om anke i sivile saker

I sivile saker er det reglene i tvisteloven kapitler 29 og 30 som gjelder for anke. Reglene for anke over dommer, anke over kjennelser og anke over beslutninger er litt ulike. Nedenfor finner du mer informasjon og veiledning om reglene.

Ankefrist og gebyr

Fristen for å anke er én måned fra den dagen avgjørelsen ble gjort kjent for deg, hvis ikke retten har fastsatt en annen frist. Disse periodene tas ikke med når fristen beregnes (rettsferie):

- fra og med siste lørdag før palmesøndag til og med annen påskedag
- fra og med 1. juli til og med 15. august
- fra og med 24. desember til og med 3. januar

Den som anker, må betale behandlingsgebyr. Du kan få mer informasjon om gebyret fra den domstolen som har behandlet saken.

Hva må ankeerklæringen inneholde?

I ankeerklæringen må du nevne

- hvilken avgjørelse du anker
- hvilken domstol du anker til
- navn og adresse på parter, stedfortredere og prosessfullmektiger
- hva du mener er feil med den avgjørelsen som er tatt
- den faktiske og rettslige begrunnelsen for at det foreligger feil
- hvilke nye fakta, bevis eller rettslige begrunnelser du vil legge fram
- om anken gjelder hele avgjørelsen eller bare deler av den
- det kravet ankesaken gjelder, og hvilket resultat du krever
- grunnlaget for at retten kan behandle anken, dersom det har vært tvil om det
- hvordan du mener at anken skal behandles videre

Hvis du vil anke en tingrettsdom til lagmannsretten

Dommer fra tingretten kan ankes til lagmannsretten. Du kan anke en dom hvis du mener det er

- feil i de faktiske forholdene som retten har beskrevet i dommen
- feil i rettsanvendelsen (at loven er tolket feil)
- feil i saksbehandlingen

Hvis du ønsker å anke, må du sende en skriftlig ankeerklæring til den tingretten som har behandlet saken. Hvis du fører saken selv uten advokat, kan du møte opp i tingretten og anke muntlig. Retten kan tillate at også prosessfullmektiger som ikke er advokater, anker muntlig.

Det er vanligvis en muntlig forhandling i lagmannsretten som avgjør en anke over en dom. I ankebehandlingen skal lagmannsretten konsentrere seg om de delene av tingrettens avgjørelse som er omtvistet, og som det er knyttet tvil til.

Lagmannsretten kan nekte å behandle en anke hvis den kommer til at det er klart at dommen fra tingretten ikke vil bli endret. I tillegg kan retten nekte å behandle noen krav eller ankegrunner, selv om resten av anken blir behandlet.

Retten til å anke er begrenset i saker som gjelder formuesverdi under 125 000 kroner

Hvis anken gjelder en formuesverdi under 125 000 kroner, kreves det samtykke fra lagmannsretten for at anken skal kunne bli behandlet.

Når lagmannsretten vurderer om den skal gi samtykke, legger den vekt på

- sakens karakter
- partenes behov for å få saken prøvd på nytt
- om det ser ut til å være svakheter ved den avgjørelsen som er anket, eller ved behandlingen av saken

Hvis du vil anke en tingretts kjennelse eller beslutning til lagmannsretten

En *kjennelse* kan du som hovedregel anke på grunn av

- feil i de faktiske forholdene som retten har beskrevet i kjennelsen
- feil i rettsanvendelsen (at loven er tolket feil)
- feil i saksbehandlingen

Kjennelser som gjelder saksbehandlingen, og som er tatt på bakgrunn av skjønn, kan bare ankes dersom du mener at skjønnsutøvelsen er uforsvarlig eller klart urimelig.

En *beslutning* kan du bare anke hvis du mener

- at retten ikke hadde rett til å ta denne typen avgjørelse på det lovgrunnlaget, eller
- at avgjørelsen åpenbart er uforsvarlig eller urimelig

Hvis tingretten har avsagt dom i saken, kan tingrettens avgjørelser om saksbehandlingen ikke ankes særskilt. Da kan dommen isteden ankes på grunnlag av feil i saksbehandlingen.

Kjennelser og beslutninger anker du til den tingretten som har avsagt avgjørelsen. Anken avgjøres normalt ved kjennelse etter skriftlig behandling i lagmannsretten.

Hvis du vil anke lagmannsrettens avgjørelse til Høyesterett

Høyesterett er ankeinstans for lagmannsrettens avgjørelser.

Anke til Høyesterett over *dommer* krever alltid samtykke fra Høyesteretts ankeutvalg. Samtykke gis bare når anken gjelder spørsmål som har betydning utover den aktuelle saken, eller det av andre grunner er særlig viktig å få saken behandlet av Høyesterett. Anke over dommer avgjøres normalt etter muntlig forhandling.

Høyesteretts ankeutvalg kan nekte å ta anker over *kjennelser* og *beslutninger* til behandling.

Hvis de blir tatt til behandling, er det som regel hvis spørsmålet har betydning utover den aktuelle saken, hvis andre hensyn taler for at anken bør prøves, eller hvis saken reiser omfattende bevisspørsmål.

Når en anke over kjennelser og beslutninger i tingretten er avgjort ved kjennelse i lagmannsretten, kan avgjørelsen som hovedregel ikke ankes videre til Høyesterett.

Anke over lagmannsrettens kjennelser og beslutninger avgjøres normalt etter skriftlig behandling i Høyesteretts ankeutvalg.